

men det er ogsaa erkjendt i sin Tid af Provindsfalstænderne, ligesom jeg ogsaa skal tillade mig at bemærke, at i det omtalte af Embedsmændene udarbejdede Udkast var en lignende Bestemmelse optagen som den, der af mig er foreslaaet. Jeg skal iøvrigt blot bemærke, at Grunden til, at jeg har kaldt det overordnede Thing Lavthing, er den, at der fra umindelige Tider paa Færøerne har eksisteret en Institution af dette Navn, hvilken imidlertid ikke alene som folkelig Institution, men ogsaa som dømmende Myndighed blev ophævet i 1816. Der ligger sig imidlertid skønne Grindringer paa Færøerne til denne Institutions blomstrende Periode, og jeg har derfor troet at burde opfriske Mindet derom ved idetmindste at bibeholde Navnet. Til disse Bemærkninger skal jeg for Diebliffet indskrænke mig.

Indenrigsministeren: Den ærede Forslagsstiller begyndte med at bemærke, at han havde havt frie Hænder til at gjøre Udkast til en Communallov for Færøerne, paa Grund af, at Grundlovens Bestemmelser endnu ikke vare traadte i Kraft, som siger, at Communerne skulle overdrages en selvstændig Bestyrelse af deres Anliggender. Jeg maa meget beklage, at han har gjort et saa stort Brug af denne Frihed, at jeg neppe troer, at det vil være muligt for det ærede Thing paa Grund af dette Forslag enten at vedtage en Communallov for Færøerne eller endogsaa blot at faae nogenlunde antagelige Bidrag til samme. Af den ærede Forslagsstillers Foredrag har jeg hørt, at hans Mening kun er, at Forslaget skal gaae ud paa at ordne de communale Anliggender paa Færøerne; det maa altsaa være en Feiltagelse, naar han i § 1 siger, at Bestyrelsen af Færøernes offentlige Anliggender skal overdrages til de af ham foreslaaede Communebestyrelser. Jeg vil heller ikke opholde mig ved, at han ikke har foreslaaet nogen Census; han har rigtignok bemærket, at paa Fær-

øerne er der ikke nogen saadan Formuesfor-
skjel, som kan begrunde en Census; det maa jeg imidlertid paa det Bestemteste modsige, det er ikke rigtigt, der er paa Færøerne en ligesaa stor Formuesforskjel efter Forholdene der, som andetsteds, og denne Forskel i Formuen har der nok saa megen Betydning maastee, som her; den rigeste Mand i et Voigdelav forestaaer, saa at sige, hele Voigden, og de fleste Ting i Voigdelavet styres hovedsageligen efter hans Mening. Men der var dog saamegen mere Anledning for den ærede Forslagsstiller til at tage Hensyn til Formuen, som han i Forslagets § 18 ogsaa har villet henlægge under Communebestyrelsen Ting, som aldeles gaae ud paa den private Eiendom; han siger nemlig, at blandt de Ting, som skulde henlægges under Communebestyrelsen, regner han ogsaa de Sager, som angaae et heelt Voigdelav, og som nærmere skulle opregnes i en forventet Lov om Haugebruget, det vil sige, Benyttelsen af Udmærkerne; hertil høre Faareavl, Fædrift og Fuglefangst o. s. v., men dermed har Ingen at gjøre uden Eierne i Haugen, og naar man altsaa vil inddrage disse Gjenstande under Communebestyrelsen, saa maae dog billigtvis kun saadanne Folk vælges dertil, som virkelig ere Eiere og ikke Folk, som slet Intet eie. At han vil udelade baade Amtmanden af Lavthinget og Præsterne af Communebestyrelsen, deri troer jeg virkelig, at han har gjort meget feil. Færingerne ere endnu ikke saa vidt, at man skulde troe, at de virkelig uden Veiledning strax kunde være modne til at bestyre deres egne Sager paa den Maade. Jeg troer, at det vilde være meget mere fordeelagtigt for dem, at de, idetmindste i Begyndelsen, fik en Mand i Spidsen af Communebestyrelsen, som kunde veilede dem noget, som kunde være istand til at føre en Protokol og Correspondencen, men det er almindelige Bestemmelser, som jeg ikke videre vil opholde mig ved.